

כל זמן שעם ישראל נוהג כעם של כבשים, הוא ישלם

חס המופילים

אבל הבעייה אינה כלכלית. היא פוליטית.

אפשר בקלות להוריד בין 10% ו-25% מתקציב כל מישרד ממשלתי, מבלי שייגעו תפקידיו הרישמיים. יתכן שנכון ההיסך: אם ייחתך השומן הזה מן הגוף, הגוף ייטיב לתפקד.

הנה סוטר עובדים רבים מאוד בחברת אל-על, ולדברי מנהליה לא יזיק הדבר לחיפוקדה, אלא להיסך, והרי אין ספק בכך שחברת אל-על, גם בימיה השחורים ביותר,

אברהם שפירא (עם יצחק רבין ואבא אבן בכנסת): שיא השיאים

תיפקדה לאין שיעור יותר טוב מכל מישרד ממשלתי בארץ. אבל קיצוץ כזה, שלא היה פוגע בתפקיד הרישמי של המישרד, היה פוגע בתפקידו האמיתי, הסמוי. הוא היה פוגע בכוחה של מיפגת-בעליו, ביכולתה להחזיק מעמד ולשגשג עדיידי חלוקת השגל בין חבריה ותומכיה.

לכן אין זה בא כלל בחשבון. לכן נאלץ האוצר להטיל מיסים חדשים, שאינם כלולים בתקציב, עוד לפני שהתקציב החדש אף נכנס לחוקסו. לכן הוא יאלץ להגדיל את המיסים האלה שוב ושוב במשך השנה - מסיגסיעות, מס מטבע החוץ והמיסים החדשים הבאים, ששמותיהם עדיין לא הומצאו.

עבור מה? ייאמר גם זה במילים פשוטות וברורות: כדי לקיים חבורות-חבורות של טפילים, שאינם מסוגלים ואינם מוכנים לשום עבודה יוצרת, ושכרטיס-הכניסה היחיד שלהם למעמד העליון במדינה הוא כרטיס-המיפגה. ועם ישראל, הסבלני עדיין קיץ, עובד ומשלם, רוטן ומשלם.

מ בחינה זו - גם מבחינה זו - אין שום הבדל בין המערך והליכוד. לא הליכוד המציא את השיטה הזאת. המציא אותה המערך, עוד לפני שקמה מדינת ישראל.

כאשר הוקמה המדינה, לפני 35 שנים, שוטט הועברה השיטה אליה, מומסדה ובוצרה. עם הגיע הליכוד לשלטון, הוא אימץ לו את השיטה כולה כמות שהיא. החלוקה נמשכת כפי שהיתה. כל אשר קרה, באותו "מהפך" מפורסם, הוא שינוי במפתח. הליכוד, שקיבל עד אז מעט, מקבל עתה הרבה מאוד. המערך, שקיבל אז את חלקה-ארי, נאלץ עתה להסתפק בחלק-השועל. שוב אין הוא חולש על מישרדים ממשלתיים, אך הממשלה זורקת לו נתחים שמנים מן השולחן - הזמנות (החשך בעמוד 66)

בתפקידים הפחות-חשובים. באמצעות מערכת מסועפת של הסוואה, עובדים כספי המישרד בצינורות סמויים רבים אל כיסי המיסלגה. תיק-אפרסק גילה רק טפח מן השיטה הזאת.

יש מישרדי-ממשלה השייכים למיפגה שנייה. יש השייכים רק לפיטה אחת במיפגה. ויש השייכים לעסקן אחד ולחוג מוקיריו. אך העיקרון שווה בכל מישרדיה-הממשלה. בעידן הטיאודלי היה המלך מעביר לגאמניו אחוזה קרקעית - דוכסות, רוזנות או פיסת-קרקע קטנה יותר - תמורת תמיכתם בו בימי שלום, ובעיקר בימי מלחמה. אחוזה כזאת ("טיאודום" בלאטינית) פירנסה את האציל בכבוד, ואיפשרה לו להחזיק צבא פרטי. הוא היה זכאי לעשוק את נתיני האחוזה כאוות-נפשו.

במציאות הישראלית מהוה כל מישרד ממשלתי טיאודום כזה. תמורת תמיכתה במלך, מקבלת המיסלגה או הסיעה אחוזה פרטית (דתות, רווחה, סנים וכו'). היא זכאית להשתמש בה כדי להעביר את מירב כספי המדינה לכיסיה, ולכיס עסקניה, לחלק ביניהם מישרות, כיבודים, שליחויות לחו"ל, מכוניות, מזכירות, רשינות, זכויות, הזמנות, ואלף ואחת הצורות האחרות העוזרות לקיים את רמת-המחייה של שיכבת הספילים, הממלאה את מיסעדות-הספאר והמועדונים היקרים מדי ערב. על חלוקה מיפגתית זו מבוסס כל המיפגד הישראלי - כפי שכל המישמר של ימיה-הביניים היה מבוסס על החלוקה הטיאודרית.

אשר ררש כסף למטרה כלשהי - עידוד הייצוא, הגדלת הקצבות לילדים, מלחמה חדשה ומה עוד - צריך היה, לכאורה, לחול עיקרון פשוט: צימצום חלק אחר של תקציב-המדינה כדי לשחרר כספים לצורך החוש. זה הגיוני, אבל אין זה אפשרי. האמנם, כל כלכלן יודע כי התקציב הממשלתי המנופח הוא אבי כל החוליים הכלכליים של המדינה. החל באיני-סלציה וכלה במאון-התשלומים השלילי, זה כרוך כשמש בצהרי יום-יקיץ.

אני מעריך את סבלנותו של עמי-ישראל. יש אומרים: סבלנות של ברזל. אפשר גם לומר: סבלנותם של כבשים.

אות אלפי ישראלים יסעו השנה לחו"ל. הם משתמשים בזכותם לספק את תשוקתו העיקרית של האדם המודרני: לראות נופים חדשים, להכיר עולמות אחרים.

עבור תענוג זה ישלמו במיטב כספם, פרי עמלם. הם ישלמו יותר מעמיתיהם באירופה, אף כי משכורתם של כימעט כל הישראלים היא כמחצית השכר שמקבלים עמיתיהם באירופה המערבית עבור אותה העבודה עצמה. מכלל זה חורגת שיכבה קטנטנה של ספרסים, רמאיסס ופרוטקציונרים אחרים של המיפגד.

החל באחד בחודש זה משלם עתה כל ישראלי 50 דולרים נוספים עבור הזכות לצאת מארצו. 50 דולרים לנפש - גבר ואשה, זקן ונער, ישיש ותינוק. (נדמה לי שאין המס חל על כלב וחתול - אך מחדל זה בוודאי נבוא על תיקונו, במרוצת הזמן.)

50 דולרים - עוֹר מֶה? לא עבור ביטחון-המדינה. לא עבור שיפור השרותים לזקנים גלמודים, לחולים ולנכים. אלה נשארים בשפל המדרגה.

אלא - ויאמר הדבר סוף-סוף במילים הפשוטות והברורות ביותר: כדי לקיים חבורה של טפילים, בתחפושת שחורה וכמינבעות שחורות, שאינם עובדים ואינם משרתים בצה"ל, ושעיסוקם הביערי הוא כטיפוח אמנות פסלות.

ועם ישראל הסבלני, הסבלני עדיין קיץ, עומד בתור ומשלם.

מה ימים אחרי שנכנס לתוקפו מסי-הטפילים, הוטל היטל של אחוז אחד על כל קנייה של מטבע זר במדינה.

כל מי שזקוק לדולרים או למרנקים, למארקים או ללירטות, שוב אינו יכול לרכשם בערכם האמיתי. הוא ישלם יותר.

זה מתחיל באחוז אחד. כל ילד מבין כי במדינת ישראל אחוז אחד הופך לשניים, שניים לארבעה, וארבעה לשמונה. וזה רק שאלה של זמן.

אחוז אחד - עוֹר מֶה? לפי הטענה הרישמית: כדי לעזור לייצוא. מטרה טובה לכל הדיעות. צריכים לייצא כדי לחיות. מי לא ישלם ברצון עבור הייצוא?

אלא שאין בכך כל ממש. הכסף הדרוש לעידוד הייצוא צריך היה להילקח מן התקציב הממשלתי - תקציב אדיר, מנופח, המתפקע בכל התפרים. אבל בתקציב הזה אי-אפשר נגנוע.

מדוע? מפני שכל אגורה בתקציב הזה שייכת למישהו. שייכת למי?

לא לעמי-ישראל. המזע דם כדי לפרנס את התקציב הזה. לא למשלמיה-מיסים, שאין להם שום השפעה על קביעת העידים שאליהם זורמים הכספים, זיעת-אפם. אלא לחבורה קטנה של בני-אדם: השרים. ועל כך כדאי לעמוד.

ת קציב-המדינה מחולק בין מישרדיה-הממשלה. בראש כל מישרד - עומד שר. וכל שר שייך למיפגה.

מובן מאליו שכספי התקציב הולכים למטרות טובות רבות, שכן המורים והשוטרים, קיצבות לקשישים וילדים ועוד ועוד. אבל אין שמץ של ספק בכך כי חלק אדיר של התקציב הזה משמש התשום מס למיפי-לגות.

לא, איני מתכוון למסי-המיפגות הרישמית, שהוא טיפה בים. טיפה גדולה, בלי ספק. אך טיפה בילבד. לפי החוקה הבלתי-כתובה של מדינת-ישראל, ברגע שמיפגה מצטרפת לקואליציה ומקבלת לידה מישרד ממשלתי, היא זכאית לשלל. המישרד הממשלתי המסור כוידה משמש לשתי מטרות שונות - המטרה הרישמית של המישרד (דתות, רווחה, סנים וכו') והמטרה הסמויה: לפרנס את מיפגת בעליה. הדבר נעשה במאות צורות שונות. עסקני המיפגה משובצים במנגנון המישרד, בתפקידים השמנים וגם